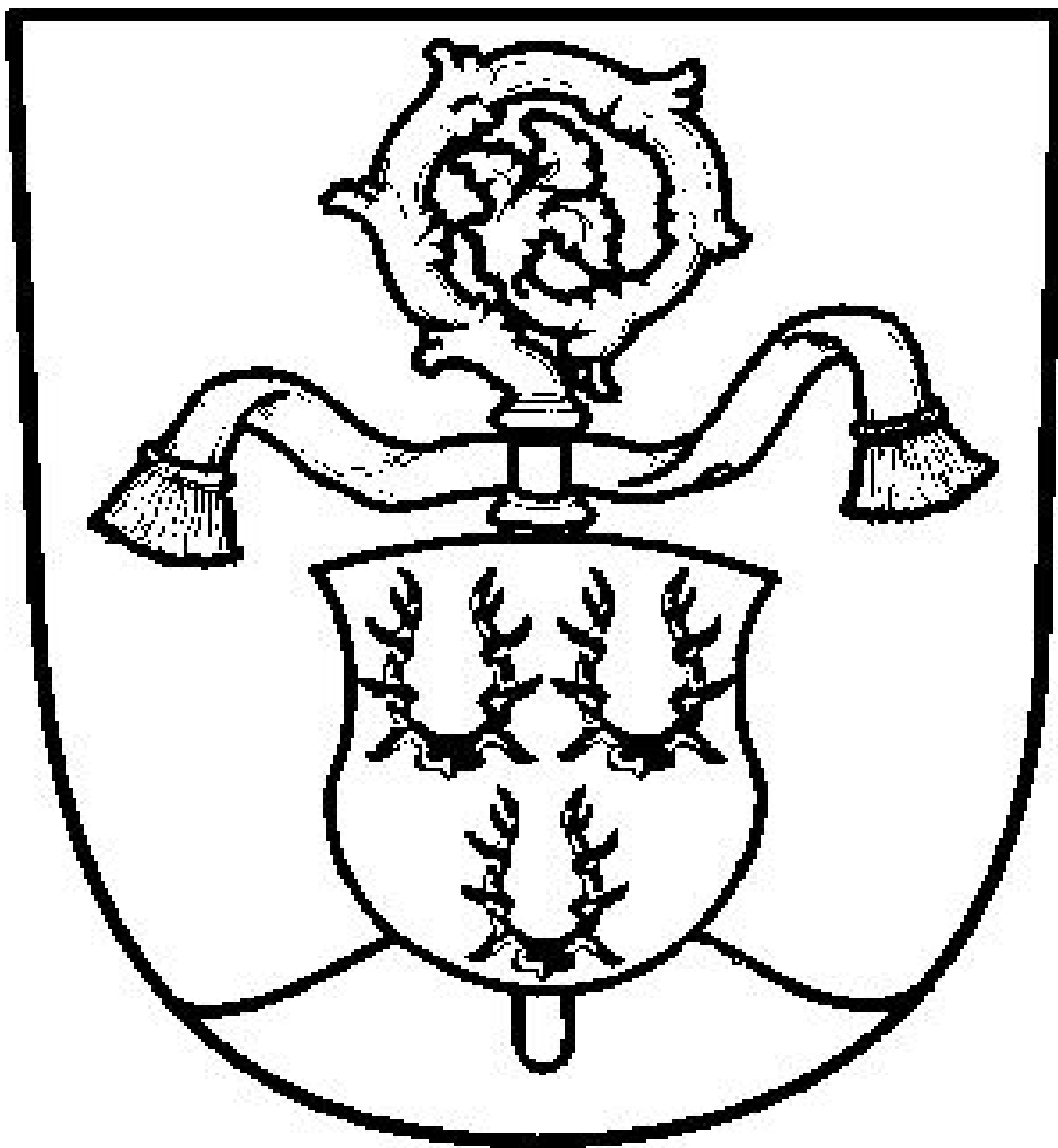

DĚPOLTOVICKÉ LISTY

Číslo 4

2018

červenec - srpen

Vydává obec Děpoltovice reg.č. RK 697/99 – 10

Redakce: Jaroslav Kareš

Počet výtisků: 120 ks

Léto budiž pochváleno

Léto – to slovo samo o sobě zavání pohodou, teplem, klidem a odpočinkem. Snad neznám nikoho, kdo by léto neměl rád. Mnoho lidí se takto zároveň upíná k dovolené, k těm krásným dnům letního odpočinku. A i tak máme léto rozdělené před dovolenou a po dovolené.

Nechtějme tedy v době letní dovolené (nebo prázdnin) všechno vyřešit. Často se pak stane, že když povolí každodenní napětí z pracovního procesu, tak o dovolené povolí nervy a je to pro nás naopak doba úzkostí, co jsme nezvládli a zvládneme pak, co nás čeká?

Pojďme se proto v létě snažit prožít každý den, každou chvíli, každý maličký okamžik. Užijte a ochutnávejte léto, volno, svobodu a slunce všemi smysly. Nemusíme projet půl světa a ukazovat alba fotografií. Stačí si lehnout na trávu a pozorovat třeba mraky na letní obloze....

Takže chvalme léto, každý den, každou chvíli a věřme, že i léto nakonec pochválí nás

Váš starosta

Změny ve vydávání občanských průkazů od 1. července 2018

- Všechny občanské průkazy se strojově čitelnými údaji budou vydávány pouze s kontaktním elektronickým čipem (ruší se vybírání správního poplatku 500 Kč za vydání občanského průkazu s čipem)
- Občan se může sám rozhodnout, zda si čip při převzetí dokladu aktivuje (může tak učinit i později); aktivace vyžaduje zadání identifikačního osobního kódu a deblokačního osobního kódu (4 – 10 číslic) – zadání není povinné
- Aktivovaný čip umožní využívání občanského průkazu při vzdálené autentizaci držitele a k přístupu k identifikačním údajům držitele
- Dosavadní občanské průkazy bez čipu zůstávají v platnosti (nebude prováděna hromadná výměna dokladů)
- Občanské průkazy bez strojově čitelných údajů s dobou platnosti 1 měsíc budou vydávány pouze z důvodu voleb
- Lhůta pro vydání občanského průkazu zůstává 30 dnů, bude však umožněno vydávat občanské průkazy za správní poplatek v kratších lhůtách, a to v pracovních dnech do 24 hodin nebo do 5 pracovních dnů
- Občanské průkazy v kratších lhůtách budou vydávat nejen obecní úřady obcí s rozšířenou působností, ale také Ministerstvo vnitra
- Občan může při podání žádosti o vydání občanského průkazu zadat své telefonní číslo nebo e-mail a na uvedený kontakt mu bude zaslána informace o možnosti převzetí dokladu

Změny ve vydávání cestovních pasů od 1. července 2018

Od 1. července 2018 dochází ke změnám ve vydávání cestovních pasů občanům, kteří potřebují urychleně vycestovat do zahraničí.

Občan může požádat o vydání cestovního pasu ve dvou zkrácených lhůtách, a to:

- V pracovních dnech do 24 hodin, nebo
- Do 5 pracovních dnů

Občan může žádost o vydání cestovního pasu podat ve zkrácených lhůtách:

- U kteréhokoliv obecního úřadu obce s rozšířenou působností (ORP)
- U Ministerstva vnitra

Občan může při podání žádosti o vydání cestovního pasu zadat své telefonní číslo nebo e-mail a na uvedený kontakt mu bude zaslána informace o možnosti převzetí vyhotoveného dokladu.

Občan může převzít cestovní pas vydaný v pracovních dnech do 24 hodin pouze u Ministerstva vnitra (Na Pankráci 72, Praha 4 /metro C – stanice Pražského povstání) Cestovní pas vydaný do 5 pracovních dnů může převzít na Ministerstvu vnitra nebo na obecním úřadu obce s rozšířenou působností, u kterého podal žádost o jeho vydání.

MÍSTNÍ KNIHOVNA

Na dovolenou se správnou knihou

Určitě to také znáte. Blíží se dovolená a vy přemýšlíte, jakou knihu si s sebou vezmete. Popřípadě, zda nebude lepší ušetřit váhu v zavazadle a nebrat si četbu vůbec. Ať už máte v plánu relaxovat někde na pláži nebo dovolenou hodláte pojmout aktivněji, určitě se vyplatí nějakou knihu přibalit. Pomůžete tak svému mozku, kterého po nekonečně dlouhé době zaměstná i něco jiného než myšlenky na práci či každodenní stres. Aby tomu tak skutečně bylo, je dobré vybrat si takový typ literatury, který nám sedne, a nebudete se k němu nutit. Mezi takové žánry řadíme krimi, sci-fi, humor, historické romány, fantasy a romanci, tzv. non fiction literaturu, do které řadíme psychologické, či sociologické knížky je lepší nechat doma.

Pokud zrovna nepatříte mezi milovníky knih a četby obecně, nezoufejte. Skvělé jsou v tomto případě komiksy. Ani vaše ratolesti nemusí své volné chvílky trávit pouze u her na tabletu, ale můžete je zabavit i pomocí interaktivních knížek.

Při spojení cestování a četby nesmíme zapomenout na cestopisy. V dnešní době najdete na knižním trhu nepřehledné množství průvodců s velkým množstvím informací o dané destinaci. Pokud se rozhodnete pro aktivní dovolenou, kterou hodláte podniknout na vlastní pěst, může být právě cestopis vašim nejlepším přítelem, s kterým objevíte místa, na která byste za jiných okolností nenarazili.

ODPADY A OBEC JAKO PŮVODCE ODPADŮ

Systém zeleného bodu

Značka ZELENÝ BOD je ochrannou známkou. Označení obalu značkou ZELENÝ BOD znamená, že za tento obal byl uhrazen finanční příspěvek organizaci zajišťující zpětný odběr a využití obalového odpadu v souladu se Směrnicí ES 94/62.

Použití ochranné známky ZELENÝ BOD na výrobcích distribuovaných v ČR je možné pouze se souhlasem autorizované obalové společnosti EKO-KOM, a.s., která je nositelem práv na území ČR. To znamená, že ochrannou známkou ZELENÝ BOD mohou používat podnikatelské subjekty, které mají se společností EKO-KOM, a.s. uzavřenou Smlouvu o sdruženém plnění a jsou tedy jejími klienty. Prostřednictvím této smlouvy

je poskytnuto oprávnění používat ochrannou známku ZELENÝ BOD. Společnost EKO-KOM, a.s. získala dne 7. září 2000 licenci od organizace PRO EUROPE k užívání značky ZELENÝ BOD na území České republiky. To bylo potvrzením, že společnost EKO-KOM splňuje požadavky příslušných předpisů EU na systémy pro zajištění využití obalového odpadu.

Obce a města ČR jsou hlavními partnery při zajišťování zpětného odběru a využití odpadů z obalů. V rámci svých činností provozují ve smyslu zákona o odpadech systémy nakládání s komunálními odpady (tj. shromažďování, sběr, svoz, přepravu, třídění, využívání a odstraňování odpadů).

Jednou z povinností obce jako původce odpadů je odpady sbírat odděleně, mimo jiné zajišťovat i tříděný sběr využitelných složek komunálních odpadů. Vytríděné využitelné složky komunálních odpadů obsahují i použité obaly a u některých komodit obaly převažují (např. papír, plasty, sklo, nápojové kartony).

Obec Děpoltovice je zapojena do systému EKO-KOM na základě Smlouvy o zajištění zpětného odběru a využití odpadů z obalů. Na základě této smlouvy pak obec získává nárok na odměnu za zajišťování zpětného odběru a následného využití odpadů z obalů. Odměna se vypočítává na základě pravidelného hlášení o množství druhů a způsobech nakládání s využitelnými složkami komunálních odpadů. Výše odměny je závislá zejména na množství vytríděných odpadů, její výše roste spolu s účinností systému sběru. Odměna pomáhá snižovat náklady spojené s provozem systému sběru využitelných složek komunálních odpadů.

STRÁNKY HASIČŮ

Odjezd na dovolenou

V létě je obvykle doba dovolených, kdy se ze svých domovů vzdalujeme na delší čas. Před odjezdem na dovolenou bychom neměli zapomenout zkontrolovat, zda máme vypnuty všechny spotřebiče, jestli např. nezůstal zapnutý sporák, vařič nebo žehlička. Obzvláště riziková je lednička. Pokud ji můžeme spolu s mrazákem vyprázdnit, je nejlepší centrální vypnutí. Před opuštěním domácnosti uzavřete hlavní příklady plynu a vody, elektrospotřebiče, u kterých to lze, zcela odpojte z elektrické sítě, v případě televizoru i z antény. Doporučuje se i vypnutí jističů pro světelný a zásuvkový okruh. Chráníte tak váš majetek před poškozením či úplným zničením v případě úderu blesku nebo prudkého výkyvu napětí v elektrické síti. Zkontrolujte, zda jsou vypnuta světla, uzavřeny vodovodní kohoutky, všechna okna důkladně zavřete a zajistěte. Svou domácnost nezapomeňte zabezpečit i proti vloupání.

Pro případ, že by v době naší nepřítomnosti u nás doma přesto došlo k nějaké nemilé příhodě, je dobré se domluvit se sousedem či známým a nechat u něj rezervní klíče. Hasiči tak budou moci rychleji zasáhnout, nebudou se muset dovnitř dostávat násilím a poničit např. vstupní dveře. Pro úplnou jistotu můžete u souseda zanechat i kontakt na místo našeho pobytu, abyste se mohli v případě potřeby urychleně vrátit domů.

Výlet s hasiči

29. června, 7:00 hodin a účastníci výletu s hasiči byli připraveni k nástupu do autobusu; až na jednu maličkost – chyběl autobus. Naštěstí dorazil pouze s desetiminutovým zpožděním a tak jsme v 7:15 hodin „mohli vyrazit“ na cestu. První zastávkou (když nepočítám zastávku na vykonání tělesných potřeb) byl pivovar Protivín. Platanovou alejí v pivovaru, podle které dostalo místní pivo název Platan jsme projeli deset minut před plánovanou prohlídkou. To již na nás čekal bývalý zaměstnanec pivovaru, aby nás provedl celým provozem.

Nebudu vás zatěžovat vyprávěním o výrobě piva, ta je v podstatě všude stejná; a že jsme těch pivovarů navštívili již mnoho! Jiná jsou pouze technologická zařízení a místa výroby. První pivovar v Protivíně má dlouhou tradici – první zmínka o něm pochází již z roku 1540.

Pivovar po znárodnění v roce 1948 součástí různých národních podniků a po roce 1990 navíc i často měnil majitele. Proto vás nepřekvapím zjištěním, že posledním vlastníkem je čínská firma CEFC (Tvrdík a spol). Prohlídka byla přesto zajímavá a našim pivním znalcům určitě doplnila vzdělání v této oblasti. Ochutnávkou 12⁰ piva Lobkowicz přímo z ležáckého tanku jsme zjistili, že kvalita piva je stále výborná! Většina z nás si proto přivezla domů vzorky piva z podnikové prodejny ještě i domů. Nepříjemnou zkušenost nám však připravila restaurace Belveder, která se nachází v areálu pivovaru. I když jsme měli oběd předem zajištěn, čekací doba hodinu a půl byla mírně řečeno neomluvitelná.

Náladu nám opět zvedla návštěva nedaleké krokodýlí ZOO Protivín, která se nacházela nedaleko od pivovaru. ZOO má druhou největší kolekci krokodýlů na světě – chová 22 druhů z 23 popsanych na naší planetě. Velmi zajímavým vyprávěním o jednotlivých druzích krokodýlů nás celým areálem provedl náš průvodce farmou. Pro ty, co by chtěli krokodýlí farmu v Protivíně navštívit jedno upozornění – uvnitř objektu

Je teplota 30⁰ C s 90 % vlhkostí. Na rozdíl od nás byli krokodýli viditelně spokojení!

A protože program prvního dne byl naplněn, odjeli jsme se ubytovat do penzionu Benešovský mlýn v nedaleké obci Heřmaň. Penzion se nachází v krásném prostředí u zlatonosné řeky Blanice a rovněž kousek od obce Maletice (určitě všichni znáte text písně „na břehu Blanice, stojí Maletice, vesnička má milená...“). Velmi slušné ubytování i polopenze,

– víc již k tomu Protože bylo dobré jsme zájezdovou venkovních prostorách až do konce „policejní to myslím“).

Druhý den po snídani navštívit gotickou perlu se tyčí nad soutokem Otavy. Z 400 m parkoviště k hradu

slušně rozhýbali (mám na mysli nás „starší páky“), ale stálo to za to. Hrad, údajně založený Přemyslem Otakarem I. a kde také pobýval Václav I i Přemysl Otakar II., získal největší slávu za vlády Karla IV., který jej dal nákladně opravit a přikázal, že hrad nesmí být nikdy prodán. Hrad proto zůstal skoro v té podobě v jaké byl postaven.

Byly zde rovněž ukládány korunovační klenoty. Po dostavbě hradu Karlštejn byly korunovační klenoty odvezeny do jeho prostor. Význam Zvíkova poté klesl. Hradem se prochází bez průvodce ale expozice jsou natolik srozumitelné, aby si člověk našeho století udělal dobrou představu o životě našich předků.

Po krátkém čekání na dva zapomnětlivce odjždíme do města Písek, abychom se zde naobědvali a krátce si prohlédli historický střed města v okolí kamenného mostu ze 13. století. Kdo se rozhodl naobědvat v nejznámější písecké restauraci „U Reinerů“, nebyl rozhodně zklamán. Prvorepubliková restaurace (já jsem ji navštívil už před čtyřiceti lety) si vzhledem ke své tradici stále zachovává vysokou úroveň s přijatelnými cenami. Doporučuji! Po obědě ještě obhlížíme velké pískové sochy postavené na náplavce řeky Otavy s námětem „Jak jsme v Písku vyhlášovali republiku“, abychom pokračovali po stopách dobrého vojáka Josefa Švejka. V Putimi

vynikající obsluha nemohu dodat. počasí, dodrželi tradici a ve jsme hráli a zpívali hodiny“ (aspoň si

jsme „vyrazili“ hrad Zvíkov, který řek Vltavy a vzdáleného jsme se docela

vyhledáváme jeho sochu v životní velikosti, která je vděčným námětem fotografování.

Ještě krátká obhlídka domu, ve kterém byly fiktivní četnická stanice se strážmistrem Flanderkou z filmu Dobrý voják Švejk.

Poslední zastávkou druhého dne je Špejchar v Ražicích, ve kterém je stálá expozice ptáků z nedaleké přírodní rezervace a železnice (Ražice se nacházejí na křižovatce dvou významných regionálních tratí). Stručně řečeno – malé, ale vše vypovídající o životě v tomto regionu. Večer jsme zakončili ve stejném duchu jako první den.

Třetí den ráno nastalo balení zavazadel, snídaně, poslední skupinové fotografování a vyrážíme na cestu domů. Samozřejmě ne přímo, krásné nedělní počasí využíváme k návštěvě zámku Březnice. Zámecké expozice přibližují historii jednotlivých šlechtických rodů, umělecké slohy a zbraně od renesance po 19. století. Historickým skvostem je zámecká knihovna, zvaná Lokšanská, nejstarší zámecký knihovnický sál v Čechách dochovaný v původní podobě z roku 1558. Kdo si ve venkovních prostorách všiml vybudované bylinkové zahrádky k upřesnění dodávám, že pro výsadbu bylo vybráno 21 druhů trvalek a 9 druhů letniček, používaných v lékařství v 16. století. Po prohlídce zámku jedeme do nedalekého Rožmitálu pod Třemšínem, kde nás čeká oběd a návštěva Muzea hasičstva. Při vzpomínce na Rožmitál pod Třemšínem budeme mít smíšené vzpomínky – v restauraci Slávie, kde jsme měli mít zajištěn oběd ve formě výběru ze dvou jídel, jsme se museli smířit s tím, že se výběr nekoná a jídlo je jediné – svíčková. Ale jinak obsluha dobrá a rychlá. Poté chvíli hledáme objekt muzea, což se nám nakonec podařilo. V dvoupodlažní budově bývalé Galerie vnikla expozice, která mapuje historii hasičstva v tomto regionu. Jsou tam obrazy, dokumenty a dobové exponáty z celé historie hasičského sboru v Rožmitále a Starém Rožmitále – jsou zde dokonce vystaveny plakáty s pozvánkou na hasičskou zábavu až z roku 1925!

Program výletu s hasiči byl tím vyčerpán a čekal nás již odjezd domů. Ještě krátká zastávka u Globusu za Plzní a pak už jedeme přímo do Karlových Varů a Děpoltovic!

STRÁNKY TJ DĚPOLTovice

Okresní přebor mužů A1A 2017/2018

24. kolo SK Kyselka – TJ Děpoltovice 0:2

Branky: Ondřej Čech, Václav Belbl

Rozhodčí: Daniel Jaroš, ŽK 0:2, 50 diváků

25. kolo TJ Děpoltovice – TJ Vojkovice 4:1

Branky: Tomáš Košťál, Jan Pacourek, Matěj Čech, Pavel Bičaník

Rozhodčí: Rudolf Kozák, ŽK 0:1, 50 diváků

26. kolo SK Božičany – TJ Děpoltovice 2:2

Branky: Roman Ruber, Jan Šiler

Rozhodčí: Rudolf Kozák, ŽK 0:2, 60 diváků

27. kolo TJ Slavoj Bečov n. T. – TJ Děpoltovice 2:1

Branka: Karel Hubálek

Rozhodčí: Jan Sakač, ŽK 1:3, 25 diváků

28. kolo TJ Jiskra Březová – TJ Děpoltovice 3:0

Rozhodčí: Jan Sakač, ŽK 1:2, 68 diváků

Konečná tabulka 2017/2018

1.	TJ Baník Pila	28	27	1	0	154:30	82		
2.	TJ Čechie Dalovice	28	18	4	6	113:52	58		
3.	TJ Vojkovice	28	17	3	8	86:51	54		
4.	FK Ajax Kolová	28	16	3	9	91:66	51		
5.	KSNP Sedlec	28	15	5	8	74:49	50		
6.	SK Toužim B	28	15	2	11	85:72	47		
7.	TJ Jiskra Březová	28	12	7	9	78:60	43		
8.	TJ Děpoltovice	28	13	3	12	58:59	42		
9.	FK Nejdek B	28	11	3	14	85:96	36		
10.	TJ Slavoj Bečov n.T.	28	10	0	18	79:110	30		
11.	SK Božíčany	28	7	7	14	66:86	28		
12.	FK Verušičky	28	6	5	17	52:111	23		
13.	FC Nové Hamry	28	6	2	20	39:87	20		
14.	TJ Sokol Pernink	28	5	5	18	48:125	20		
15.	SK Kyselka	28	5	4	19	45:99	16		

III.třída A2A 2017/2018 podzim

22. kolo TJ Slávia Krásné Údolí – TJ Děpoltovice B 0:2

Branky: Jan Bolotnikov, Stanislav Bernátek

Rozhodčí: Rudolf Kozák, ŽK 2:2, ČK 1:1, 25 diváků

23. kolo TJ Děpoltovice B – TJ Potůčky 0:1

Rozhodčí: Miloslav Polívka, ŽK 1:1, 43 diváků

24. kolo TJ RZ Abertamy – TJ Děpoltovice B 2:3, penalty 2:4

Branky: Martin Wendler, Tomáš Kiška

Rozhodčí: Jan Sakač, ŽK 1:0, 46 diváků

25. kolo TJ Děpoltovice B – TJ Olympie Hroznětín B 4:5

Branky: Martin Wendler 2, Luboš Moravec, Milan Skoupý

Rozhodčí: Rudolf Kozák, ŽK 0:1, 25 diváků

26. kolo TJ Sokol Žlutice B – TJ Děpoltovice B 17:0

Rozhodčí: Július Kobielský, 56 diváků

Konečná tabulka 2017/2018

1.	TJ Sokol Sadov	26	21	0	5	104:45	63	1	1
2.	TJ Počerny	26	18	0	8	93:45	56		2
3.	TJ Sokol Žlutice B	26	17	0	9	104:62	49	2	
4.	TJ Sokol Útvina	26	16	0	10	68:48	48	2	2
5.	TJ Potůčky	26	17	0	9	76:67	47	4	
6.	SC Stanovice	26	15	0	11	102:63	45		
7.	TJ Ajax Kolová B	26	12	0	14	83:76	39		3
8.	TJ Děpoltovice B	26	12	0	14	64:89	37	1	2
9.	TJ Olympie Hroznětín B	26	12	0	14	65:100	35	2	1
10.	TJ Budoucnost Otročín	26	12	0	14	45:65	33	3	
11.	TJ RZ Abertamy	26	9	0	17	49:71	30		3
12.	TJ Stružná	26	8	0	18	54:86	26		2
13.	TJ Slavia Krásné Údolí	26	6	0	20	43:83	17	1	
14.	TJ Sokol Hájek	26	7	0	19	39:89	15	1	1

Hroznětín

(dříve Lichtenstadt) dostal pojmenování, které znamená v překladu světlé místo, mýtinu. Původně to byla trhová osada Roznětín, založená koncem 12. století na říčce Bystřici u tzv. erfurtské obchodní cesty. Přemysl Otakar I. ji po navrácení k českému království věnoval roku 1213 jako léno zakladateli kláštera v Teplé velmoži Hroznatovi, po němž získala ves české pojmenování Hroznětín (dříve Hroznetyň). Název je poprvé doložen roku 1273.

Hroznatova věrnost králi byla trnem v oku chebskému řádu německých rytířů, Hroznatu zajali a uvěznil na hradě Kynšperk (dnes Starý Hroznatov, kde zemřel v roce 1217. Po jeho smrti zdědil ves tepelský klášter premonstrátů. Založili zde probošství, odkud řídili nejen obec, ale celý region. Roku 1268 byla obec vyjmuta z pravomoci loketského soudu a získala mnohá práva trhového městečka. Roku 1333 povýšil Jan Lucemburský Hroznětín na město, kde mohli používat vlastní pečeť. Ačkoliv do roku 1386 získali hroznětínští další privilegia, veškerá městská práva byla zapsána až v listině Jiřího z Poděbrad roku 1463. Velkým dnem pro městečko byl 24. únor 1386, kdy Hroznětínu vydal mimořádné privilegium osobně opat tepelského kláštera Bohuš.

Tepelští vlastnili Hroznětín až do roku 1434, kdy město po bitvě u Lipan prodali císaři Zikmundovi. Tři roky poté ho získal kancléř Kašpar Šlik a město se vrátilo pod správu Lokte. Rozmach městečka zbrzdilo, když bylo roku 1448 vypleněno. Od roku 1547 jako součást ostrovského panství měl Hroznětín 203 domů a 1 500 obyvatel. Panství Šliků končí roku 1585, kdy Hroznětínsko a Ostrovsko odkoupil od hraběnky Šlikové

Ernst von Wirsperk. Dědicové von Wirsperka roku 1603 prodali Hroznětín bohatým měšťanům. Pro jejich účast na stavovském povstání jim bylo panství zkonfiskováno a prodáno roku 1623 císařskému vojevůdci vévodovi Jindřichu Sasko-Lauenberskému. Za vlády vévody Jindřicha a jeho nástupce Julia Františka prožíval Hroznětín dobu největšího rozkvětu. Po nich získal Hroznětín roku 1680 markrabě Ludvík Vilém Bádenský.

Známou dominantou obce i města byl od nepaměti farní kostel sv. Petra a Pavla na náměstí. Byl založen tepelským klášterem na počátku 13. století a dostavěn v románském slohu roku 1227. V roce 1643 se věž kostela zřítíla, ale byla znovu po šestatřiceti letech v roce 1679 tesařským mistrem H.G. Spaningerem z Ostrova. Do dnešní podoby byl kostel rozšířen mezi lety 1732 až 1734. Po požáru roku 1873 byl kostel obnoven K.B. Richterem z Potůček.

Je poměrně málo známým faktem, že o rozkvět Hroznětína se zasloužili zejména majetní Židé., podnikající v nedalekých Karlových Varech. Tam sice stavěli hotely a továrny, ale museli vždy po západu slunce město opustit. Naopak doma se cítili v Hroznětíně. Zde měli již od roku 1499 židovské ghetto. Podnětem pro jeho založení bylo nařízení z roku 1499, zakazující Židům trvale pobývat a podnikat v královských městech. Tento zákaz na svém území prosadila města Karlovy vary i Ostrov. Hroznětínská komunita si však získala přízeň i vévody Julia Jindřicha Sasko-Lauenburského. Dokladem toho je kladné vyřízení žádosti hroznětínského usedlíka Losera z 8. prosince 1636, ve které žádal o právo koupit si ve městě dům. Povolení bylo uděleno samotným vévodou. Ten si byl vědom výhodného obchodního spojení Hroznětínských Židů se saským Anabergem a Wiesenthalem. Svou roli ve vévodově rozhodnutí měl také fakt, že dohlážitелеm na finanční otázky panství byl Lazar Aron

z Hroznětína. Sílu židovského kapitálu si dobře uvědomovali i ostrovští Šlikové, do jejichž panství Hroznětín patřil.

Masívní příliv obyvatelstva zažilo ghetto v roce 1606, kdy se do něj uchýlilo mnoho Židů z Prahy, kteří byli nařčeni z otrávení studní a roznášení morové nákazy. Podle soupisu židovských rodin z 3. července 1793 vyplývá, že největším židovským sídlištěm v tehdejší Loketském kraji byl právě Hroznětín. V době tohoto sčítání žilo ve městě 292 Židů v 51 rodinách. Právě z Hroznětína přišli do Karlových Varů třeba skláři Moserové. Děda zakladatele této dynastie Ludwiga Mosera se jmenoval David Moser a byl v Hroznětíně váženým měšťanem. Do nedalekých Karlových Varů vstoupil v roce 1799, kdy začal v domě Zlatá váha provozovat přes letní sezonu známou židovskou rituální jídelnu. Po otci Davidovi převzal jídelnu syn Lazar Moser. Jeho manželkou byla Henrieta rozená Becherová, která Moserům otevřela dveře mezi karlovarské obchodníky. Také díky ní byl Lazar Moser ve svých čtyřiaadvaceti letech prvním židovským podnikatelem, kterému už na konci 18. století vydala karlovarská radnice celoroční povolenku k práci a pobytu. To byla na tehdejší dobu velká výjimka, neboť až do roku 1848 bylo v Karlových Varech podnikání osob židovského původu úředně povoleno pouze přes léto.

Roku 1894 byla dána do provozu železnice z Hroznětína do Perninku, která jako horská ozubnicová trať překonávala stoupání 60 promile. O pět let později jezdila do Hroznětína ještě lokálka z Karlových Varů přes Otovice. To urychlilo další rozšíření města. Už za první republiky zde vyrostly vily u nádraží a kolem náměstí vznikla řada hostinců jako Na Rafandě, U Slunce a další. Roku 1930 měl Hroznětín 1971 obyvatel, v roce 1939 zde žilo 1924 obyvatel a pouze devět Čechů. Roku 1944 mělo město čtyři tisíce obyvatel.

Po skončení druhé světové války zbylo ve městě jen 1500 obyvatel a z kdysi početné židovské obce pouze jeden. Přežil díky německé manželce. V prvních poválečných letech zažil Hroznětín hned dva odsuny německého obyvatelstva. Ten první v roce 1945 byl zčásti divoký. Jako první byli do něho zařazeni místní nacisté. Seznamy pak doplnili o další německé starousedlíky. Celkem bylo při prvním odsunu posláno 150 rodin výhradně do ruské zóny (budoucí NDR). Druhý odsun v roce 1946 byl již organizovanější. Z Hroznětína bylo během roku 1946 vypraveno sedmáct transportů. Většina přesídlenců našla nový domov v Zindorfu u Norimberka.

Novodobá historie Hroznětína začíná roku 1960 postavením devíti paneláků a velkého masokombinátu. Byl vybudován pro zásobování okresů Karlovy vary, Sokolov, Louny a Plzeň sever. Zahájením výroby 17. září 1965 nahradil šest dosud roztráštěných provozů. Práci zde našlo 380 zaměstnanců, kteří zpracovávali ročně přes pět tisíc tun masa. Po privatizaci se masokombinát změnil na akciovou společnost Maso a později byl rozparcelován na malé provozy.

Od 23. ledna 2007 byl Hroznětínu vrácen status města. Dnes k němu patří také Odeř, Ruprechtov, Bystřice a chatová oblast Velký Rybník. Zatímco v roce 2000 měl Hroznětín 1566 obyvatel, roku 2014 zde žilo již 1918 obyvatel.

(citováno z knihy PhDr. Jaroslava Fikara „Obce za obzorem“)

STRÁNKY DĚTEM

Báje a pověsti Karlovarska z doby nové

Krušnohorský Faust

Ne nadarmo se o kaplanu a později páteru Adalbertu Hahnovi říkalo, že je Faustem celého Krušnohoří. Tenhle kněz z farního kostela svatého Vavřince v Horní Blatné,

který žil v první polovině 19. století, věru dokázal podivuhodné kousky, za něž by se ani Goethův Faust stydět nemusel.

Navíc i on studoval bohosloví, a i když až do konce svého života nejednou překročil meze rozumu i mravy kladené církví, přece jen pro velkou oblibu a lásku svých oveček zůstal farářem až do hodnostář se jej snažil z církve Fausta jej také ani nenapadlo, řeckou krásku Helenu (pro níž bitva o Tróju) a měl s ní syna městské Markétky. Nicméně s ďáblem asi daleko neměly, jeho bystré mysli.

smrti (třebaže nejednen katolický vyobcovat). Na rozdíl od bájného aby třeba vyvolal z podsvětí se, jak víme, strhla starověká nebo aby se stal svůdcem některé jeho kousky do spolku jenže zase mnohé jiné byly dílem

Stalo se, že jednomu sedlákovi, který měl statek pod Plešivcem na okraji Abertam, někdo do rána doslova vybilil kurník a odnesl mu všechna kuřata. Pantáta chtěl právě tyhle pipky brzy odvézt do Jáchymova na trh, a tak jej krádež hnětla jaksepatří. Poslal proto do Blatné pacholka s bryčkou, aby odtamtud přivezl pátera Hahna, ten že jistě celý zapeklitý případ vyřeší! ""

Když farář přijel, sedala si právě celá chasa k obědu. Sedlák měl hodně pacholků a čeledínů, a bylo-li to nutné, přijímal na výpomoc i některé chudé chalupníky ze sousedství.

Sotva páter vstoupil do světnice, pohlédl na všechny kolem stolu a řekl: „Vedle u kachlových kamen stojí hrnec s eintopfem, co pro vás panímáma uvařila. Každý z vás teď musí vzít hned ten hrnec oběma rukama, a ten, komu se nepodaří dlaně odlepit, kuřata ukradl!“

Na tomto místě je ovšem nutné připomenout, že tenkrát se po celém Krušnohoří vařilo jídlo v hrncích na způsob kamnovce a že tedy byly ta hrnce pořádně očouzené. Podle farářova příkazu tedy každý vstal od stolu, popadl nádobu oběma rukama a celý udivený si zase sedl, když své špinavé dlaně napřed páterovi ukázal. Jen jeden pacholek je měl čisté jako předtím. A na toho hned farář ukázal a zakřičel: „Tys ten zpropadený zloděj, jen se přiznej!“ A zatímco pacholek hned bez mučení přiznal svou vinu, ostatní se podivovali Hahnovu kouzelnictví, aniž přišli na to, že šlo jen o jeho důvtip.

Jindy se ale děly věci věru nevysvětlitelné. Když totiž jel páter kamsi na slavnostní mši, stalo se, že museli s vozkou přenocovat v lese. Vozka naléhal, ať dají zavazadla ze střechy do kočáru. Co kdyby je někdo ukradl? Leč páter odmítl se slovy: „Žádný strach. Když to někdo ukradne, daleko stejně nedojde, věř mi.“ Potom vystoupil z vozu, celý ho obešel a brumlal si přitom cosi pod vousy.

A vskutku, ráno stáli u kočáru dva loupežníci se zavazadly v rukou, jenže se nemohli hnout z místa, jako by přes noc zmrzli. Teprve když je páter dalším čarováním osvobodil, zavazadla upustili a upalovali do houštiny, jen se za nimi prášilo.

Kterého si dne zase musel jet farář narychlo až do Kraslic. Jeden sedlák tam totiž vozil ze stohu slámu, a třebaže náklad těžký nikterak nebyl, volci ne a ne táhnout, jako by je někdo očaroval. Páter se na spřežení kouká ze všech stran, zatímco si pantáta stěžuje: „Ještě ráno tahali slámu s mnohem větším žebříňákem. Jenže se na něm polámalo pár loukotí, takže jsem je zapřáhl do toho menšího, co zbyl po tchánovi. A tu máš, čerte, kropáč! Co se s těmi dobytčaty mohlo stát, velebný pane?“ Farář na to nic, jen se pokoušel sám volky popohnat, ale ti se jen zapřeli na zadních a o jediný krůček nepostoupili! „Musíš celý náklad zase vyložit, pantáto. Těm volkům se na něm něco nelíbí, věř mi. A třeba potom na něco přijdeme.“

Nechtějte slyšet, s jakými nadávkami na adresu obou volků sedlák slámu skládal z vozu. Ale když byla na zemi, vyvalil jen oči. Na dně žebříňáku totiž ležel starý bič, jímž jeho tchán prý jednou dokonce svého volka umlátí! „To se nedivím, že se jim tohle mučidlo nelíbilo a nechtěli se ani hnout,“ poznamenal páter, přelomil starý bič

přes koleno a odhodil ho. Měli jste potom vidět, jak spřežení pospíchalo s nákladem slámy do dvora!

Farář si také dovedl dobře poradit s lakomci a lidmi hamižnými, zvláště šlo-li o dobré jídlo. Byl totiž známý tím, že se sám dobře a hodně najedl, zvláště o posvícení.

Posvícenská husička musela být na svatého Vavřince dobře vykrmená i vypečená, a páter prý na tuhle bohulibou činnost dokonce na své faře dohlížel přes kuchařčina záda. Přitom si ale dobře uvědomoval, že svatého mučedníka Vavřince, jemuž byl kostel v Horní Blatné zasvěcen, dal stejně tak zuřivý císař Valerius léta páně 258 rovněž opékat na rožni.

Proto ještě před obědem při sváteční mši, sotva páter Hahn vstoupil na kazatelnu, začal čichat nalevo i napravo, než prohlásil: „No jo, vždyť je tu cítit ta mučednická pečínka!“ A potom teprve začalo jeho sváteční kázání.

Při té husí hostině šly však nakonec všechny žerty stranou. Páter si činil výsostné právo na porci z prsíček a stalo se, že mu právě tehle oblíbený kousek (či spíše pořádný kus) vyfoukl z pekáče sám hroznětínský vikář, sedící u stolu jako host. Co dělat, vždyť to byl přece nadřízený!

A tehdy zase jednou přišlo ke slovu Hahnovo faustovské kouzelnictví. Řekl totiž ještě dřív, nežli mohl vikář ukrojit první masité sousto: „Je ta husa opravdu mrtvá? Mně se zdá, že ne tak docela!“ A v té chvíli narostla vikářově porci křídla, opeřila se a vyletěla jako pták oknem!

Když byl páter na oplátku naopak na nějakou hostinu pozván, nelitoval cesty, poněvadž v celém Krušnohoří bývala slavnostní pochoutkou zvěřina, kterou miloval stejně jako posvícenské husy. Přihodilo se mu však v Božím Daru, že když se zeptal Kuchařky, co bude k obědu, odsekla mu: „Co by bylo, velebný pane, už tolik zvěře v lesích nemáme. Budou řízky, jestli vám to nevadí!“

„I vadí, vadí,“ rozhorlil se páter. „Já myslím, že takové daňčí na víně by bylo lepší!“ V té chvíli otevřel okno a před ním stál daněk jako socha. Páter ho rovnou skolil puškou, která byla za dveřmi, a povídá kuchtě: „Tak si pospěšte. Jestli si s tím obědem neporadíte včas, budu zde muset zůstat nejmíň ještě tři dny!“

Stalo se jednou na evangelické faře v Johannegeorgenstadtu (z Horní Blatné do Saska je to, co bys kamenem dohodil), kde tou dobou bývalo hodně protestantů, že se páter Hahn jako zapřisáhlý katolík o jejich víru přel. A saským pastorům povídá: „Ten váš Martin Luther je už stejně dávno v pekle, vy berani!“ To víte, Sasíci se v té chvíli na pátera div nevrhli. „Nevěříte? Však já vám to hnedle dokážu!“ zakřičel páter a zatleskal.

V tom okamžiku se dveře do místnosti rozletěly a vešli dva rohatí, mezi sebou postavu v dávném pastorském odění, spoutanou řetězy! V příšeří voskovic to vskutku vypadalo, že ďáblové přivádějí Martina Luthera, doktora teologie. Jenže zatímco Sasíci zírali na to divadlo s pusami dokořán, páter Hahn potají zmizel. A teprve pak se přišlo na to, že si za pár zlatek najal tři vysloužilce, které i sám namaškařil.

Páter se však dovedl vypořádat i s kapucínským mnichem, který jednou zavítal na jeho faru. Hráli totiž po dobrém svátečním obědě karty a hráčské štěstí chodilo kolem stolu. Kapucín dlouhou dobu vyhrával, pak se však k němu štěstěna obrátila zády. Když posléze prohrál podruhé za sebou, prohlásil, věren svému žebravému řádu: „Už jste mě obehráli o všechno, co jsem měl. Ani kdybych se na hlavu postavil, nedostanete ode mne jedinou zlatku.“

„I toto!“ zasmál se páter. „Tak to teď hned a tady pěkně vyzkoušíme!“ A než se milý kapucín nadál, dotýkal se hlavou země, hrubý hábit přes oči. A jak jej páter svýma silnýma rukama držel za kotníky, poskakovalo po podlaze nejen cingulum s růžencem, ale cinkaly a kutálely se po ní zlatky, které z mnicha padaly.

Podobných historek se vyprávělo o páteru Adalbertu Hahnovi ještě mnohem víc, neboť ho prostí měli rádi, a nejednou mu proto přisoudili i příběh, který se ho ani

zdaleka netýkal. Že však měl přece jen něco společného s temnými silami, o tom svědčí vyprávění z konce jeho života.

Páter Hahn už ležel na smrtelné posteli, když si k sobě zavolal kuchařku a povídá: „Dřív než odejdu na onen svět, musíš spálit moje knihy, Dorlo. Jdi a hned se do toho pust!“

Kuchařka nevěřila svým uším, a tak se nehýbala z místa. Jenže farář se rozzlobil: „Neslyšela jsi? Chceš se mi snad v tuto chvíli protivit?“

Po těch slovech kuchta přece jen šla k peci, roztopila ji a farářovy svazky jeden po druhém házela do ohně. Jenom tu nejkrásnější v kožené vazbě si nechala na klíně a začala si z ní polohlasně číst. Jenže než se dostala na druhou stránku, začalo to kolem ní všelijak hřmotit a rachotit, obrázky svatých padaly ze zdí, hrnce a talíře z police, jako by fara byla najednou plná neviditelných strašidel. To už se také zlostně ozval sám páter ze svého lůžka: „Dorlo, ženská zvědavá, honem čti zase pozpátku, nebo si pro tebe přijde sám rohatý!“

To víte, že tentokrát poslechla kuchařka na slovo. A když všechn hřmot i neklid ustal a ona tu podivnou knihu hodila do pece, oddechl si páter s úlevou, aby si jej konečně mohl Hospodin povolát k sobě.

Citováno z knihy Vladimíra Hulpacha „Báje a pověsti z Čech a Moravy - Karlovarsko

RÚZNÉ

Prodej slepiček

Červený Hrádek prodává slepičky **Tetra** hnědá, **Dominant** ve všech barvách a slepičky **Green Shell** typu Araukana. Stáří 14 – 19 týdnů, cena 159 – 195,- Kč/ks.

Prodej: **18. srpna, 16 září, 20. října a 18. listopadu 2018**

Místo prodeje: **Děpoltovice u dětského hřiště v 11:00 hodin**

Tel.: 601 576 270, 728 605 840, www.drubezcervenyhradek.cz